

КРЪСТЬО СТАНИШЕВ
ПРИКАЗКА ЗА ЛЕТЯЩОТО
ПОНИ АНТОНИЙ, НАРИЧАНО
ЗА ПО-КРАТКО И НА ГАЛЕНО
ТОНИ

chitanka.info

— Бъррр! — Буррря! Влиззай! Влиззай! — подкани ме папагалът Бонифаций.

Стоях пред входа на огромната палатка с бяло-зелено-червения надпис „Пътуващ цирк“.

— Ще се намокрриш! — изкряска отново Бонифаций.

Забелязах, че много обичаше звука „р“.

— Бърррзо! Бърррзо! — изкряска за трети път Бонифаций.

Валеше и на следващия ден, по-точно, на следващия следобед, и ако продължавах да стоя пред палатката, щях да заприличам на мокър папагал, както по-късно се изрази Бонифаций. Без да дочакам нова покана, се мушнах през откренатото входно платнище.

И вътре палатката беше огромна и просторна: няколко наредени дървени пейки и празно място пред тях — сцената, където пред малка масичка седеше на червен стол Големият клоун и мълчаливо ми се усмихваше, като люлееше ту наляво, ту надясно главата си с нахлупена висока конусовидна бяло-зелено-червена шапка.

Талигата беше долепена до палатката така, че можеше да се влиза направо в търбуха ѝ, където се гушеха знаменитите артисти. Само папагалът Бонифаций се пèреше, кацнал на рамото на Големия клоун.

— Бъррр! Буррря! — повтори Бони и в този миг изрече своето — както по-късно научих — любимото изречение: — Ще запррриличаш на мокъррр папагал!

— Атмосферните условия и днес са неблагоприятни! — обади се Големият клоун, като се изправи и леко се поклони. — Но онова, което е лошо за една работа, е добро за друга! — Той ми посочи първата пейка и аз бързо седнах. „На сцената има само един артист, а на пейките — само един зрител!“ — помислих си, но не посмях да го кажа на глас.

— Когато в далечната родина на Тони вали, умните хора там по цял ден пият чай! Нали говоря чистата истина, колега Антоний? — Големият клоун се извърна към търбуха на талигата, където се гушеха знаменитите артисти. Понито Тони подаде оттам главата си.

— Така е! Но аз не мога да понасям такова противно време! Така е! — обърна се към мене Тони и с един пъргав скок тупна пред пейката.

— Чаят е готов! — Това беше гласът на маймунката.

— Отлично, Патриция! — провикна се Големият клоун. — Благодарим за твоето добро сърце!

От търбуха на талигата излезе маймунката Патриция, носейки внимателно тежък лъскав самовар. Бавно и малко тържествено постави самовара върху масичката на сцената и се поклони към пейките, като че ли освен мене там седяха още стотина зрители.

— Така е! Противно време! — тропна с копито понито Тони. — Напускам ви! Искам слънце и светлина! Отлитам!

— Бърррр! В тази бурррря? — изкрещя въпросително папагалът Бонифаций и скочи от рамото на Големия клоун. — Затворрри си ушите! — любезно ми заповяда той.

По-късно научих, че неговите любими думички са онези, в които има „р“. Погледнах го учудено, помислих си „Какъв е този фокус?“, но Големият клоун ми кимна мълчаливо.

— Такъв е номерррът! — заекна Бонифаций.

Не разбрах какъв е номерът, но си запуших ушите. Тогава видях как понито Тони отвори няколко пъти уста и как тропна беззвучно няколко пъти с копито. В този миг от двете страни на тъмния му гръб започнаха бързо да раснат крила, истински крила!

Големият клоун стана от своя червен стол, слезе от малката сцена и с двете си ръце отлепи моите от ушите ми.

— Тони отлита! В очакване да се завърне, ние ще прием чай, истински индийски чай!

След тези думи Тони излетя като реактивен самолет.

— Не забравяй, че те очакваме да се върнеш, Тони! — извика подире му Големият клоун.

Меката опашка на Тони се завъртя и се изгуби навън, където продължаваше да вали.

— Нека изпием своя чай, както правят умните хора в родината на летящото пони Тони!

Поех тънката синя чашка, но продължавах да гледам учудено. До мене седна маймунката Патриция и Големият клоун подаде и на нея една синя чашка.

— Останалите колеги — и той погледна към търбуха на талигата, — знаменитите артисти Петроний и Александър, както и тук присъстващият умен папагал Бонифаций, нямат навика да пият чай!

— Бъррр! Вярррно! — кресна в ухото ми папагалът, отскочи от пейката и отново кацна на рамото на Големия клоун, който вече седеше отново до масата със самовара и пиеше от своята тънка синя чашка.

— Докато Тони направи своята летяща разходка — усмихна ми се той, — докато във вали и нашата възторжена публика е възпрепятствана да ни посети, ние, знаменитите артисти от знаменития Пътуващ цирк, не бива да бездействаме! Когато времето е лошо за една работа, добро е за друга! Щом не можем да действаме, можем да мислим!

— Бъррр! Вярррно! — изкряска Бонифаций.

— Първи номер от нашата днешна програма, наречена „С крилата на мисълта“, е... — В този миг Големият клоун се изправи и вдигна нагоре двете си ръце, а гласът му прозвуча тържествено: — Приказка за летящото пони Антоний, наричано за по-кратко и на галено Тони! Изпълнява Големият клоун!... — Той седна отново на своя червен стол и подаде празната си чаша към Патриция, която бе дотичала на малката сцена, за да му налее чай.

— Моля за внимание! — Като отпи от синята чашка истински индийски чай, Големият клоун започна да разказва.

... Преди да стане знаменит артист от знаменития Пътуващ цирк, Тони беше едно обикновено шотландско пони. И понеже беше обикновено шотландско пони, живееше в обикновен обор заедно с високите коне, които го гледаха високомерно, защото наистина бяха много по-високи от него.

Тони обичаше да мечтае и да съчинява стихове. Измъкваше се от обора винаги по залез, когато високомерните коне си почиваха със затворени очи, и се разхождаше покрай близката река. Там свободно и необезпокояван от високомерни погледи, Тони съчиняваше стихове.

Така стана и в една пролетна привечер, също по залез-слънце.

Както винаги, Тони се измъкна безшумно от обора, повървя малко, за да не вдига шум и да събуди задрямалите високомерни коне, и задъхано препусна към близката река, която не беше съвсем близко.

Слънцето залязваше, небето беше огненочервено и всички близки и далечни хълмове светеха.

Тони застана над блъбукащата рекичка, почти стъпи във водата със своите копитца, наведе леко главата си и видя своята кафява муцуна, отразена в светещите струи.

Винаги правеше това, преди да почне да съчинява стихове. Първо искаше да се вдъхнови. Видя отразената си кафява муцуна, вдигна нагоре и малко назад глава, застана неподвижно и на един дъх издекламира новото си стихотворение. Тони смяташе, че стихотворенията трябва да се съчиняват на един дъх. Ала в мига, когато повтори последното двустиише, за да се възхити още веднъж на звънката рима, дочу зад гърба си тежки стъпки. Обърна се и се почуди.

Двама непознати — единият по-стар, а другият по-млад — идваха към него, носейки в ръце нещо като колело. Те се усмихваха любезно, спряха на няколко крачки пред Тони и се поклониха. Нещото беше украсено със зелени клонки. По-старият непознат мъж рече почтително:

— Позволете ни да поднесем на прочутия поет един лавров венец!

Тогава Тони попита:

— Какво е това нещо?

— Лавровият венец украсява челата само на най-великите поети! Ние пристигаме от родината на Данте, друг велик поет, който някога също бе увенчан с лавров венец! — Докато изговаряше тези думи, по-старият непознат мъж постави нещото на главата на Тони. „Постави“ не е най-точно казано, защото, след като го постави, замахна с две ръце и нахлузи нещото на врата на Тони. Това нещо — лавровият венец — беше най-обикновен оглавник, накичен със зелени клонки.

По-младият непознат мъж, който дотогава си мълчеше, грабна края на въжето, провиснало от оглавника, и го задърпа. Тони се уплаши. Искеше да извика за помощ, но въжето бързо се намота около муцуната му, няколко ритника го принудиха да се затърчи и след няколко минути го натикаха в една черна камионетка. Вратата се хлопна, чу се боботенето на мотора и камионетката потегли за някъде.

Тони не виждаше нищо, тъй като около него беше съвсем тъмно. От време на време се блъскаше от стена в стена, нямаше никакво прозорче. Само оглавникът, който му тежеше, напомняше какво се бе случило.

Прочутият поет, обикновеното шотландско пони Тони, което обичаше да съчинява стихове и да ги декламира по залез-слънце покрай една рекичка, беше отвлечено от двама жестоки понекрадци. Не можем да ги назовем конекрадци, защото Тони беше едно обикновено шотландско пони.

На следващата сутрин започна неговият тежък робски живот.

Късно през нощта на отвличането двамата понекрадци спряха своята черна камионетка пред една тъмна градина, сред която светеше ниска къща, и набързо продадоха Тони на човека, който веднага излезе от къщата, щом чу трикратното изсвирване.

И така — на следващата сутрин започна тежкият робски живот. Без да му бъде свален лавровият венец-оглавник, Тони бе впрегнат в уред, чието име научи по-късно. Няколко удара с тояга го накараха да се затича.

Въртеше се в кръг покрай един кладенец, за да може водата да се изкачва горе и по дървени улеи да напоява зеленчуковата градина. Най-тежкото и най-позорното беше, че жестокият господар се появяваше мигом, ако Тони забавеше крачка, и му стоварваше няколко тояги. А още по-позорно и по-тежко беше, че той провеси над очите му мръсна дрипа.

Тони се въртеше в кръг като слепец, мълчалив и отчаян. Така измина първият ден на робството. Така започнаха да минават и да се повтарят и следващите дни...

Веднъж в седмицата жестокият господар го впрягаше в малка талига, натоварена с пресни зеленчуци, и отиваха на пазара да ги продадат.

И отново от ранна сутрин започваше въртенето в кръг. Мръсната дрипа закриваше от очите на Тони околния свят. Много често неговите сълзи мокреха тази мръсна дрипа. Само вечер, когато изгрееше луната, Тони си отдъхваше, можеше да гледа наоколо, разбира се, с оглавник на шията и вързан за специално побит кол.

И тъкмо в една такава вечер, когато грееше луната и Тони си почиваше, тъжен и вързан, отекна весел лай.

Между тъмните лехи на зелките се праметна някаква тъмна топка, спря за миг, замърда големи уши, претърколи се и се изгуби някъде зад оградата на градината. Веднага след това през оградата се праметна Сашко-безстрашно.

Тони се изправи и се вгледа в задъхания преследвач.

— Накъде изчезна този глупав заек? — попита той.

— Ти защо го преследваш? — тихо попита Тони.

— Искам да го надтичам! — чистосърдечно обясни Сашко-безстрашко, защото преследвачът беше именно той. — Аз не съм обикновено куче, което гони един страхлив заек, за да му скъса кожухчето! Аз съм знаменит артист от знаменития Пътуващ цирк! А ти кой си?

Тони поклати тъжно глава, преди да отговори.

— Аз съм едно нещастно шотландско пони, откраднато от двама подли понекрадци и продадено в робство. Някога живеех в топъл обор, тичах свободно покрай една красива река, съчинявах стихове и се радвах на природата!... — Точно тук очите на Тони се насълзиха.

— А защо не избягаш! Какво си се завайкал? Избягай! И пак ще бъдеш свободен, и пак ще съчиняваш стихове!...

— Не виждаш ли?

Сашко-безстрашко се доближи до Тони и разгледа дебелото въже и оглавника.

— Проста работа! Възелът даже не е моряшки! Ще го развържа за миг — и няма оглавник, няма робство! Ще дойдеш с мене и ще станеш като мене!

— Не смея и да си го помисля! — тихо и тъжно прошепна Тони.

Сашко-безстрашко вдигна дясната си лапа и се почеса зад дясното ухо.

— Само че как бяха стиховете?

— Какви стихове? И ти ли си поет? — Гласът на Тони прозвуча радостно.

— Не съм поет! Искам само да си припомня вълшебните стихове, които пришиват крила. Умният папагал Бонифаций ги измисли.

Тони зачака учудено.

— Трябва да си ги припомня! Непременно! — тропна крак Сашко-безстрашко, вдигна този път лявата си лапа и се почеса зад лявото ухо. — Не се притеснявай! Ще се сетя! Имай търпение! „Търпение-спасение!“ — както казва умният папагал Бонифаций! Чакай... Чакай... Хоп! Готово!

Сашко-безстрашко подскочи, изправи се на предните си крака и пъргаво се праметна презглава, но така, че отново застана на задните.

— Готово! Сетих се! Първо да развържа този жалък възел! — След гордите думи той се наведе и ловко развърза възела.

Тони тръсна глава, оглавникът се изхлузи и тупна на земята.

— А сега слушай и повтаряй след мене вълшебните стихове, които пришиват крила! — заповяда неговия освободител, изпъна се като артист пред публика, погледна към небето, където бързаше кръглата кротка луна, и издекламира:

*Вярвам — и мигом
казвам: „Ела!“...
Искам — и мигом
имам крила!...*

Тони също погледна към небето, където бързаше кръглата кротка луна, и издекламира:

*Вярвам — и мигом
казвам: „Ела!“...
Искам — и мигом
имам крила!...*

В този миг усети, че му израстват крила. Погледна плахо през рамо и видя едното крило. Погледна още веднъж през другото си рамо и видя второто крило. Помръдна раменете си и крилата също помръднаха.

— А сега — напред към свободата! — изкомандва Сашко-безстрашно и мигновено полетя, защото и на неговите рамене бяха израснали крила.

Тони също полетя...

Така шотландското пони се превърна в знаменития артист Антоний, наричан за по-кратко и на галено Тони...

Големият клоун стана от своя червен стол, плесна с ръце и през полуоткрехнатото входно платнище надзърна Тони.

— Свърши ли разходката?

Тони кимна и влезе в палатката.

— Готов ли си да слушаш още? — попита ме Големият клоун. — Атмосферните условия продължават да бъдат неблагоприятни. Но когато са лоши за едно, добри са за друго!... — И без да дочака моето съгласие, плесна отново с ръце и седна на червения си стол.

Маймунката Патриция изтича и внимателно му наля чай. Донесе и на мене една синя чашка.

Тони застана от дясната страна на Големия клоун и започна да разказва...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.